

SCIENTOLOGY

A crea din lume un loc mai bun

Fondată și dezvoltată de L. Ron Hubbard, Scientology este o filozofie religioasă aplicată, care oferă o cale exactă de-a lungul căreia oricine poate regăsi adevărul și simplitatea sinelui său spiritual.

Scientology constă în axiome specifice, care definesc cauzele de bază și principiile existenței, precum și un volum mare de observații asupra umanității, un subiect filozofic, care poate fi aplicat tuturor aspectelor vieții.

Acest volum imens de cunoștințe au drept rezultat două aplicații ale acestui subiect: întâi, o tehnologie destinată omului pentru a crește conștiința sa spirituală și a obține libertatea căutată de marile învățături filozofice; și cea de-a doua, un număr mare de principii fundamentale pe care le putem utiliza pentru a ne îmbunătăți viața. De fapt, în cea de-a doua aplicație, Scientology oferă nu mai puțin, decât metode practice de îmbunătățire al *fiecărui* aspect al existenței noastre – ceea ce înseamnă crearea unui nou drum în viață. Și de aici provine subiectul despre care veți citi.

Alcătuite pe baza scrierilor lui L. Ron Hubbard, datele prezentate aici reprezintă doar unul dintre instrumentele, care pot fi găsite în *Manualul de Scientology*. Un ghid cuprinzător, acest manual conține numeroase aplicații ale Scientology, care pot fi utilizate pentru a îmbunătăți multe alte aspecte ale vieții.

În această broșură, editorii au extins datele prezentate în manual cu o scurtă introducere, exerciții practice și exemple de aplicații de succes.

Cursuri pentru o înțelegere mai profundă a subiectului și alte materiale de studiu pentru a lărgi cunoștințele dumneavoastră, sunt disponibile la cea mai apropiată biserică Scientology sau misiune, enumerate la sfârșitul acestei broșuri.

Multe fenomene noi despre om și viață sunt descrise în Scientology, așa că puteți întâlni în aceste pagini termeni, cu care nu sunteți familiarizați. Aceștia sunt definiți la prima lor apariție, dar și în glosarul de la sfârșitul acestei broșuri.

Scientology există pentru a fi aplicată. Este o filozofie practică, ceva ce o persoană *aplică*. Utilizând aceste date, dumneavoastră *puteți* schimba anumite situații.

Milioane de oameni, care vor să facă ceva legat de situațiile pe care le văd în jurul lor, au aplicat aceste cunoștințe. Ei știu că viața poate fi îmbunătățită. De asemenea știu că Scientology funcționează.

Aplicați ceea ce citiți în aceste pagini, pentru a vă ajuta pe voi înșivă și pe ceilalți și veți deveni mai capabil.

Cum să crești un copil fericit și sănătos nu este un lucru la care părinții se gândesc prea mult. De fapt, mulți dintre ei se poticnesc în întregul proces de educație, cu toate că au cele mai bune intenții. În consecință, posibilitatea de a găsi o atmosferă nefericită în familii, cu fricțiunile constante de rigoare între părinți și copii, este mult prea frecventă.

Nu este starea naturală a lucrurilor. De fapt, poate fi evitată în totalitate. L. Ron Hubbard a elaborat multe metode pentru a scoate tot ce este mai bun dintr-un copil – și din părinții lui. În această broșură, veți citi despre câteva dintre aceste metode și veți descoperi cum puteți crește un copil fără a-l distruge sufletește, cum să aveți un copil care să vrea să-și aducă aportul la viața de familie și cum să-l ajutați să treacă rapid peste problemele cotidiene și necazurile vieții.

Creșterea copiilor ar trebui să fie o bucurie și poate fi. De fapt, poate fi una dintre cele mai răsplătite activități ale tuturor trăirilor umane. Aplicarea principiilor de Scientology în creșterea copiilor poate să ducă la educarea unor copii fericiți, iubitori și creativi, care să devină membrii valoroși ai societății în care trăiesc.■

CUM SĂ CONVIEȚUIȚI CU COPIII

Problema principală în ce privește copiii, este conviețuirea cu ei. Problema în creșterea copilului este de fapt adultul și nu copilul. Un adult bun, ferm, cu dragoste și toleranță în suflet, este cea mai bună terapie pe care un copil o poate avea.

În creșterea unui copil trebuie să avem cea mai mare considerație pentru educația lui, fără a-l distruge. Doriți să vă creșteți copilul în așa fel încât să nu aveți nevoie să-l controlați, astfel încât să fie tot timpul sigur de sine. De acest lucru depinde comportamentul său corespunzător, sănătatea lui, integritatea sa mentală.

Copiii nu sunt câini. Nu pot fi dresați ca niște câini. Nu sunt obiecte controlabile. Sunt de fapt și să nu trecem cu vederea acest lucru, bărbați și femei. Un *copil* nu este un specimen deosebit de animal, diferit de om. Copilul este un bărbat sau o femeie, care încă nu a ajuns la maturitate.

Orice lege cu referire la comportamentul bărbaților și femeilor, este valabilă și pentru copii.

Cum v-ar place să fiți tracasați și târați, obligați sau oprți, ori de câte ori ați dori să faceți ceva? Ați fi ofensat. Faptul că este mic și neajutorat, este singurul motiv pentru care copilul „nu-și arată” resentimentul. Sigur ați fi în stare să omorâți pe cineva, dacă v-ar trata cu porunci, contradicții și fără respect, ceea ce adulții oferă unui copil. Copilul nu contraatacă, pentru că nu este

destul de mare. În schimb vă murdărește pardoseala cu noroi, vă întrerupe somnul, distruge pacea familială. Dacă ar fi tratat la egalitate în ce privește drepturile sale, n-ar fi nevoie să recurgă la această „răzbunare”. „Răzbunarea” este de fapt comportamentul standard al copiilor.

Autodeterminarea este starea de existență în care individul poate sau nu poate fi controlat de mediul său înconjurător după propria sa alegere. În această stare, individul are încredere în sine în ce privește controlul său asupra universului material și asupra celorlalți.

Copilul are dreptul la autodeterminare. Spunem că, dacă nu l-am împiedica să tragă lucrurile asupra sa, dacă nu l-am reține să alerge în stradă etc., s-ar accidenta. Ce fel de adult este acela, care își crește copilul într-o locuință sau un mediu înconjurător în care acesta *poate* fi accidentat? Greșeala este de partea adultului și nu a copilului, dacă acesta sparge ceva.

Drăgălășenia și iubirea copilului se păstrează doar atât timp cât își poate exercita autodeterminarea. Îi întrerupeți această autodeterminare și într-o anumită măsură îi întrerupeți viața.

Nu există decât două motive, pentru care dreptul copilului de a hotărî pentru sine trebuie întrerupt – fragilitatea și pericolul mediului său înconjurător și *dumneavoastră*. Pentru că dumneavoastră aplicați copilului anumite lucruri care v-au fost făcute, indiferent de ceea ce gândiți.

Există două căi pe care puteți porni. Dați copilului libertate de acțiune într-un mediu înconjurător care nu-i poate dăuna și totodată nici copilul nu poate distruge nimic din jurul său, fără restricționări mari în ce privește spațiul și timpul propriu. Prin serviciile de Scientology, vă veți putea elibera de propriile aberații (gândire sau comportament irațional) până la un punct în care,

toleranța va fi egală sau va depăși lipsa de educație a copilului și vă va satisface cerințele.

Când dați copilului ceva, acest ceva va fi *al lui*. Nu mai este al dumneavoastră. Hainele, jucăriile, camera pe care le-a primit, *trebuie să rămână în exclusivitate sub propriul control*. Astfel își rupe propria cămașă, își strică propriul pat, propria mașină de pompieri. *Nu este treaba dumneavoastră*. Ce ați spune dacă cineva v-ar oferi un cadou de Crăciun, după care, în fiecare zi și în mod repetat v-ar spune ce trebuie să faceți cu acel lucru și v-ar pedepsi dacă nu ați avea grijă de el în felul dorit de acesta. V-ați supăra pe cel care v-a făcut cadoul și l-ați distruge. Știți că ați face acest lucru. Copilul vă distruge nervii, dacă vă comportați în felul acesta. Se numește răzbunare. Urlă. Vă calcă pe nervi. Vă sparge lucrurile. Își varsă „accidental” laptele. Distruge *în mod intenționat* lucrurile pe care le are în posesie și pentru care primește atât de des observații, cum să le păstreze. De ce? Pentru că luptă pentru propria autodeterminare, dreptul său de proprietate și vrea să fie băgat în seamă de cei din jur. Această „posesie” constituie cealaltă modalitate prin care poate fi ținut sub control. Deci trebuie să se lupte pentru posesie și cu cel care îl are sub control.

Fără îndoială, unii sunt așa de prost crescuți, încât după părerea lor *controlul* este punctul culminant al creșterii copilului. Dacă vreți să vă controlați copilul, nu trebuie să faceți altceva decât să-l zdrobiți până intră în apatie totală și devine atât de supus, ca un neghiob hipnotizat. Dacă vreți să știți cum să-l controlați, luați-vă o carte de dresaj pentru câini, dați-i copilului numele Rex și învățați-l prima dată „prinde”, iar apoi „șezi”, după care învățați-l să latre pentru mâncare. Puteți crește un copil astfel. Sigur puteți. Dar este ghinionul dumneavoastră, dacă copilul ajunge să facă vărsare de sânge.

Firește, veți avea parte de vremuri grele. Copilul este *o ființă umană*. Va fi greu, pentru că omul a devenit regele animalelor, doar

pentru că nu a putut fi nimicit ca specie. Acesta nu intră atât de ușor într-o apatie de supunere cum fac câinii. *Oamenii* stăpânesc *câinii*, pentru că oamenii sunt autodeterminați, iar câinii nu.

Motivul pentru care oamenii au început să confunde copiii cu câinii și au început să educe copiii cu forța, provine de undeva din domeniul psihologic. Psihologul a elaborat „principii”, după cum urmează:

„Omul este rău.”

„Omul trebuie educat în așa fel, încât să devină un animal sociabil.”

„Omul trebuie să se adapteze la mediul său înconjurător.”

Având în vedere că aceste postulate nu sunt adevărate psihologia nu este operațională și dacă ați văzut vreodată un copil distrus sufletește, acesta este un copil al unui psiholog profesionist. A cita din gândurile cuiva după ce le-ați citit, în loc de a observa lumea din jur, ne arată falsitatea acestor postulate.

Veridicitatea este total opusă credințelor prealabile.

Adevărul se regăsește în următoarea direcție:

Omul în principiu, este bun.

Omul poate fi transformat în rău, doar printr-o aberație serioasă. O educație severă îl poate schimba într-un om nesociabil.

Omul trebuie să-și fructifice abilitățile personale pentru a adapta mediul său înconjurător la propriile cerințe, pentru a rămâne sănătos mental.

Sănătatea mintală și siguranța omului depinde de autodeterminarea sa.

Când vă creșteți copilul, trebuie să evitați „instruirea” lui cu scopul de a-l face animal sociabil. Copilul va deveni mai sociabil, mai respectuos decât dumneavoastră. Într-un timp relativ scurt, va considera că tratamentul primit îl ține atât de tare sub control, încât se va revolta. Această revoltă se poate intensifica în așa măsură, încât vă va teroriza cu prezența lui. Va fi zgomotos, nechibzuit, neatent față de lucrurile care-i aparțin, murdar – pe scurt, va face orice, ce vă va scoate din sărite. Educați-l, controlați-l și veți pierde dragostea lui. Dacă încercați să controlați și să posedați copilul, îl veți pierde pentru totdeauna.

Permiteți copilului să se așeze pe genunchii dumneavoastră. Va sta acolo mulțumit. Încercați acum să-l îmbrățișați și să-l forțați să stea acolo. Faceți așa, chiar dacă el nu a încercat să plece de acolo. Dintr-o dată se va foi. Va încerca să scape de dumneavoastră. Se va supăra. Va plânge. Aduceți-vă aminte cât de fericit stătea înainte de a-l îmbrățișa.

Eforturile dumneavoastră, de modelare, educare, controlare în general se manifestă la copil exact ca și cum ați încerca să-l țineți pe genunchi.

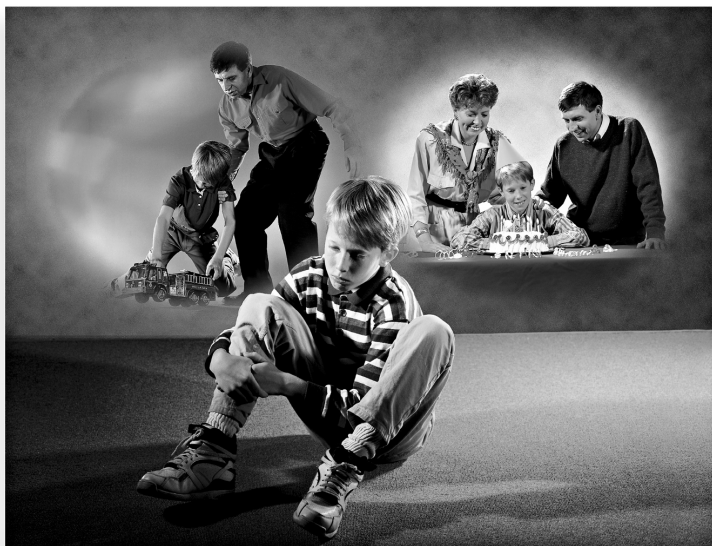
Bineînțeles veți avea dificultăți în cazul în care copilul dumneavoastră a fost deja educat, ținut sub control, i s-au dat comenzi, i s-au negat drepturile asupra lucrurilor proprii. La mijlocul drumului vă schimbați tactica. Veți încerca să-i dați libertatea. Va fi extrem de suspicios față de dumneavoastră și va fi teribil de greu să se adapteze. Perioada de tranziție va fi foarte grea. Dar în final, veți avea un copil ordonat, bine educat și sociabil, grijuliu față de dumneavoastră și un lucru foarte important, un copil care vă va iubi.

Copilul care este constrâns, tratat, manipulat, controlat spiritual, are întipărită o teribilă anxietate. Părinții acestuia sunt entitățile care îi asigură supraviețuirea. Ei înseamnă pentru el

mâncare, haine, cămin, afecțiune. Deci, dorește să fie alături de ei. Vrea firește, să-i iubească, fiind copilul lor.

Dar, pe de altă parte părinții lui nu sunt entități de supra-viețuire. *Existența și viața sa depinde de drepturile sale de a-și folosi deciziile proprii în ce privește mișcările, proprietățile și corpul său.* Părinții caută să-l întrerupă, din motivul eronat conform căruia copilul este un idiot, care nu învață, decât dacă este „controlat”. Astfel, el trebuie să se lupte, să lovească, să supere și să distrugă un inamic.

Iată anxietatea. „Îi iubesc foarte mult. Am nevoie de ei. Dar ei înseamnă pentru mine îngreunarea desfășurării capacităților

Copilul are nevoie de sprijinul părinților săi din multe puncte de vedere ale supraviețuirii. Dar dacă aceștia îi întrerup cu brutalitate deciziile sale vitale, trebuie să confrunte o problemă mare, care îi poate cauza multă bătaie de cap.

mele, ale gândirii mele, ale vieții mele potențiale. Ce pot să fac cu părinții mei? Nu pot trăi cu ei. Nu pot trăi fără ei. O, vai de mine, o vai!” Stă acolo preocupat de această problemă. Acea problemă, acea anxietate nu-l va lăsa să stea liniștit un timp de, mai mult sau mai puțin, optsprezece ani. Îi va distruge viața pe jumătate.

Libertatea copilului înseamnă libertatea dumneavoastră. Lăsarea proprietăților copilului în voia sorții, înseamnă în final siguranța proprietății copilului.

Cât de mare trebuie să fie voința părintelui, ca să reziste fără să dea ordine copilului! Ce durere pentru el să privească cum se distrug proprietățile sale! Cât de afectat este că nu poate să dispună de timpul și spațiul acestuia!

Dar trebuie să facă așa, dacă vrea binele copilului, dacă vrea să aibă un copil grijuliu, drăguț și inteligent!

Dreptul copilului de a-și aduce aportul

Nu aveți dreptul de a nega privilegiul copilului dumneavoastră de a-și aduce aportul la ceva.

Ființa umană se simte capabilă și competentă doar în măsura în care i se permite să-și aducă aportul, cel puțin în aceeași măsură sau mai mult decât a beneficiat ea însăși.

Într-un anumit mediu înconjurător, omul poate să-și aducă aportul la ceva peste măsură și să se simtă în siguranță. Începe să se simtă în nesiguranță în momentul în care contribuția sa este sub nivelul așteptărilor, adică atunci, când dă mai puțin decât primește. Dacă nu credeți acest lucru, aduceți-vă aminte de momentul când toată lumea, în afară de dumneavoastră, a adus ceva la un chef. Cum v-ați simțit?